

เงินเป็นอสรพิษ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ข้อ ๑๒๐๘. เนอะ ข้อ ๑๒๐๘. อันนี้มันตลก มันขำ ถามเรื่องผี

ถาม : ผีกินข้าวอย่างไร? กินแล้วข้าวหายไปไหน? กินแล้วกระจัดกระจาย เหมือนคนหรือเปล่า? ผีกินข้าวอย่างไร? กินแล้วกระจัดกระจายหรือไม่?

ตอบ : ฉะนั้น พูดถึงเวลากำเนิด ๔ เกิดในไข่ เกิดในครรภ์ เกิดในน้ำคร่ำ เกิดใน โอปปาทิกะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกถึงกำเนิด ๔ การกำเนิดของจิต การกำเนิด ๔ ก็มีอาหาร ๔ เกิดในภพใดชาติใดก็มีอาหารประเภทนั้น เกิดเป็นคน เป็น เสร็จงาน กวฬิงกวราหาร อาหารเป็นคำข้าว เกิดในกามภพ รูปภพ นี้วิญญาณาหาร เกิด ในพรหม ผัสสาหาร แล้วมนัสสัจจนาหาร นั่นคืออาหารของใคร? นี้กำเนิด ๔ เห็น ไหม กำเนิด ๔ ก็มีอาหาร ๔

ฉะนั้น ผี ผีนี้เป็นจิตวิญญาณ ผีเป็นจิตวิญญาณ ผีกินอาหารอย่างไร? ผีกินอาหาร อย่งใดก็อาหาร ๔ ถ้าอาหาร ๔ นะ วิญญาณาหาร ถ้าวิญญาณ เพราะเขาคิดว่าวิญญาณก็ เป็นวิญญาณในขันธุ์ ๕ วิญญาณในขันธุ์ ๕ คือรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ วิญญาณรับรู้ วิญญาณอายตนะ วิญญาณกระทบ ถ้าวิญญาณกระทบ นี้วิญญาณกระทบ นี้ ถ้าเป็นวิญญาณกระทบ วิญญาณอย่างนี้มันก็เป็นสัญญา เป็นสัญญาก็เป็นความจำ ความจำก็เป็นความจินตนาการ

ถ้าความจินตนาการ จินตนาการกินได้ไหม? จินตนาการกินไม่ได้ จินตนาการ เห็นไหม แต่ผี ผีกินวิญญาณาหาร กินเป็นทิพย์ ถ้ากินเป็นทิพย์นะกินบุญ กินบาปไป นี้ อกุศล กุศล ถ้าเป็นกุศลเขาทำของเขาไว้แล้ว เขาก็มีอำนาจของเขา พร้อมสมบูรณ์

ของเขาตลอดเวลา แต่ถ้าเขาเป็นบาปอกุศล เขาจะขาดแคลนของเขา ถ้าขาดแคลนของเขา เขาจะหิวโหยอยู่ตลอดเวลา

ฉะนั้น ในประเพณีวัฒนธรรมของชาวพุทธ พุทธศาสนาถึงได้สอน สอนให้ ทำบุญกุศล เสียสละ เสียสละเพื่ออะไร? เพื่อต่อไปภพหน้าชาติหน้า ภพต่อไปเราจะได้อยู่ มีกินของเรา ถ้ามีอยู่ มีกินก็เพราะเหตุนี้ไง ที่นี้พอมีอยู่ มีกิน ฝึกินอาหารอย่างไร? ถ้าฝีมั้มีร่างกาย ฝึกินอาหารอย่างไร? ฝึกินข้าวหรือ? ฝิ่ไม่กินข้าวหรือ ฝึกินบุญ กินบาป ถ้า ฝึกินบุญ กินบาป ถ้าฝิ่มีบุญมากเขาไม่มากินหรือกัข้าวอย่างนี้ เพราะเขามีบุญกุศลของเขา แต่ถ้าเขาบาปล่ะ? เขามีแต่บาปของเขา เขามีแต่ความหิวโหยของเขา

ถ้ามีแต่ความหิวโหยของเขา เห็นไหม ฝึกินวิญญาณาหาร ฝึกินบุญกุศล กินบาป อกุศล ไม่กินแบบนี้ ที่นี้ไม่กินแบบนี้ ทำไมโลกเดี๋ยวนีัพวกถือฝิ่ๆ ทำไมเขาเช่นฝิ่ล่ะ? เออ เขาเช่นฝิ่ แล้วฝิ่กินอย่างไร? ฝึกินอาหารอย่างไร? ฉะนั้น เขาเช่นฝิ่ เห็นไหม มีพวกชน กลุ่มน้อย ชนกลุ่มน้อยอยู่บนไทยภูเขา เขายังถือฝิ่ของเขา ถ้าเขาถือฝิ่ของเขาเนะ ถึงหน้ากาลประเพณีของเขา เขาจะเช่นไหว้ของเขา เขาจะมีการบูชาฝิ่ ถ้าเขามีการบูชาด้วยควาย ด้วยต่างๆ แล้วเขาจะคู้แบบว่าเจ้าปู่ของเขาจะมาเข้าสิงใคร ถ้าเข้าสิงนั้นนะเขาจะกินอาหารคิบๆ อย่างนั้นเลย

นี่เขากินอาหารอย่างไร? เขากินอาหารแบบนั้น เวลากินอาหารแบบนั้นทางวิทยาศาสตร์เขาอยากพิสูจน์ เวลาคนกินอาหารอย่างนั้น เวลาเจ้าเข้าของเขา ฝิ่เข้า ถ้าฝิ่เข้า เขากินอาหารเสร็จแล้ว พอฝิ่ออกจากร่างเขาจะเอาคนๆ นั้นไปวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ทาง การแพทย์เขาจะพิสูจน์ว่ากินเนื้อคิบเข้าไป เนื้อคิบมีเชื้อโรคไหม? เนื้อคิบเข้าไปใน ร่างกายแล้วเนื้อคิบไปไหน? ถ้ากินแล้วมันไปไหน นั้นเป็นการไสยศาสตร์

ถ้าถือเป็นไสยศาสตร์นะ เป็นไสยศาสตร์เพราะอะไร? เป็นไสยศาสตร์เพราะว่า เขาไม่ใช่ชาวพุทธ ชาวพุทธเราเชื่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ เห็นไหม แจ้้ง ทั้งโลกนอกและโลกใน โลกนอกคือวิญญูะ คือการเกิดและการตาย คือจิตวิญญาณที่ ภายนอก โลกใน โลกในคือจิตของเราเอง จิตของเราถ้ามีวิชามันเวียนตายเวียนเกิด ถ้า ชำระอวิชาในหัวใจแล้ว รู้แจ้้งโลกธาตุภายในหัวใจ ถ้ารู้แจ้้งโลกธาตุภายในหัวใจ ใจ ดวงนี้มันเวียนตายเวียนเกิด เข้าใจใจดวงนี้ทั้งหมดแล้ว

ฉะนั้น สิ่งทีเวลาคงค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงได้วางธรรมและวินัย เห็นใหม่ บริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา อุบาสก อุบาสิกา เข้าขึ้นมาให้ตักข้าวปากหม้อ ให้ใส่บาตร ใส่บาตรเพื่อเป็นบุญกุศลไง เพื่อเป็นบุญกุศล เราอุทิศส่วนกุศลอันนี้ให้เวลาคงค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าปู่ ย่า ตา ยายของเราถ้าตายไปแล้วอย่าเสียใจอย่าร้องไห้ อย่าคร่ำครวญ ให้ทำบุญกุศลแล้วอุทิศส่วนกุศลให้ต่อกันไป ให้ทำบุญกุศลแล้วอุทิศส่วนกุศลนั้นไป

เวลาชาวพุทธของเรา เข้าขึ้นมาเรตักบาตร เราเสียสละบุญของเรา เราทำทานของเรา ทำทานเสร็จแล้วกรวดน้ำ กรวดน้ำบุญกุศล อุทิศส่วนกุศลอย่างนี้ นี่ใจฝิกินอย่างนี้ใจฝิกินบุญกุศล กินบาปอกุศลนี้ใจ ฝิกินสิ่งที่เราอุทิศส่วนกุศลนี้ไป แต่เวลาเขาทรงเจ้า เขาเข้าฝิกินอย่างนั้น อันนั้นมันเป็นไสยศาสตร์ เป็นไสยศาสตร์นะ เป็นไสยศาสตร์เพราะมันข้ามภพ ข้ามชาติ แล้วทำไมเขาเป็นแบบนั้นล่ะ? เพราะอะไร? เพราะเขาทำบาปอกุศล ทำบาปอกุศล เวลาตายไปเป็นผีแล้วมันหิวโหยมาก พอหิวโหยมาก นี่ภพหยาบ ภพละเอียด

ถ้าละเอียด ละเอียดสุด ในภพของฝิกี่มีหยาบ มีละเอียดเข้าไปอีก ถ้ามันหยาบๆ เพราะมันยังคิดถึงได้ มันยังมาได้ มันก็จะมาสิงสู่ได้ ถ้ามันสิงสู่ได้ นี้อย่างนี้มันเป็นแอกซิเดนส์ใจ เห็นใหม่ ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ในพระไตรปิฎกเป็นใบไม้ในกำมือ ใบไม้เฉพาะในกำมือ แต่ใบไม้ในป่ายังอีกมหาศาล ใบไม้ในป่า วัฏฏะการเวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะ ถ้าเวียนตายเวียนเกิดก็เกิดเป็นผีแล้วมาเข้าทรงทำไม? มาทับทรงทำไม? มาทำไม?

เพราะ เพราะสิ่งนี้มันเป็นที่ว่าเขาหิวโหยของเขา เขาทุกข์ยากของเขา เขาถึงมาเข้าอย่างนั้น แล้วคนที่เขาบอกว่าเขาเข้าทับทรง ทรงเจ้าแล้วเขาบอกเขาจะมาช่วยโปรดโลก จะมาสร้างโลก จะมาช่วยโลกนั้นนะ นั่นเขาบอกเขาจะสร้างบารมีของเขา เขาก็อ้างกันไปอย่างนั้น อ้างกันไปอย่างนั้นเพราะ เพราะเขาเชื่อของเขา เขาเชื่อนอกศาสนา

เราชาวพุทธ พุทธมามกะเขาต้องทำแบบว่าถึงรัตนตรัย พอถึงรัตนตรัยให้เชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าเชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้ว ถ้าเราเชื่อสิ่งนี้แล้ว ถ้าเราเชื่อของเรา แล้วเราทำบุญกุศลของเรา เราจะอุทิศส่วนกุศลของเราให้ผี ให้สัตว์แบบว่าสัตว์เพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ให้ได้รับส่วนบุญ ส่วนกุศลอันนี้ไป ถ้าเขาได้รับเขาก็ได้รับของเขาไป ถ้าเขาไม่ได้รับของ

เขาไป เพราะด้วยเวอร์กรรมของเขา อันนั้นมันเป็นเรื่องสุดวิสัย แต่นี่ที่ถามว่าฝิกินข้าว
 อย่งใด มันเป็นเรื่องไสยศาสตร์นะ แล้วถ้าพูดเกินไปมันจะไปเกี่ยวพันกับความเชื่อ
 ความคิดของศาสนาอื่นของเขา

มันก็เหมือนกับว่าในกลุ่มชนใด ในความเชื่อสิ่งใดก็ถือความเชื่อของตัวเองเป็นความ
 ถูกต้อง แล้วก็ไปเหยียบย่ำความเชื่อของคนอื่น ว่าความเชื่อของคนอื่นมันเป็นความผิด
 เป็นความไม่ถูกต้อง อันนั้นเป็นความเชื่อ แต่ที่นี้เวลาเราเชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
 พุทธเจ้า อันนี้เป็นความจริง มันไม่ใช่ความเชื่อ ความจริงมันเป็นแบบนั้น ความจริงจิตนี้
 เวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะ วัฏฏะกามภพ รูปภพ อรูปภพ นี้จิตมันเวียนตายเวียนเกิด ถ้า
 จิตเวียนตายเวียนเกิด เวียนตายเวียนเกิดโดยเวร โดยกรรม โดยการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

ฉะนั้น เวลาถ้าเขาไม่นับถือศาสนาพุทธ หรือเขาเชื่อของเขา เขามีความเชื่ออย่าง
 นั้น เขาก็ทำของเขาอย่างนั้น ในพระไตรปิฎกมีเยอะมากนะ อย่างเช่นการบูชาัญญ
 พระพุทธเจ้าไม่ให้บูชาัญญอย่างนั้น พระพุทธเจ้าให้บูชาัญญกิเลส ชำระล้างกิเลสอันนี้จะ
 ประเสริฐที่สุด เวลาเขาชำระล้างบาป เขาไปอาบน้ำกันเขาบอกว่าถ้าอาบน้ำอย่างนั้น น้ำ
 ชำระล้างบาปได้ นี่พวกสัตว์น้ำอยู่ในน้ำมันก็เป็นศาสดาหมดนะสิ นี้เวลาองค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้าท่านพูดของท่าน ท่านมีเหตุมีผลของท่านนะ คำว่ามีเหตุมีผลพูดให้เรา
 หู-ตาสว่างไง

นี่ก็เหมือนกัน นี่เขาถามว่าฝิกินข้าวอย่งใด? ฝิกินข้าวอย่งใดเพราะอะไร? เพราะ
 ถ้าในพุทธศาสนา ฝิกินบุญ กินกุศล กินบาปอกุศล ฝิกินแบบนั้น ฝิกินสิ่งที่เป็น
 วิญญาณาหาร ฝิไม่กินข้าวหรรอก เพราะฝิไม่มีร่างกาย แต่เวลาเขาหิวกระหายขึ้นมา เขามา
 ประทับทรง คนที่โดนประทับทรงกินแทน คนที่ประทับทรงกินแทน ฝิมันจะกินได้
 อย่งไร? เพราะมันไม่มีร่างกายมันกินอะไร? มันไม่มีปาก

ถ้าฝิกินข้าวนะเราจะต้องทำนากัน แล้วเราจะส่งออกข้าวไปขายในภพของฝิ เรา
 จะได้รวยกันมากเลย เราจะทำพีชเกษตรนะ แล้วเราจะส่งไปขาย เราจะเอาเงิน เอาทองมา
 ไอ้โฮ เราจะขายได้เยอะมากเลย ทีนี้มันก็ไม่ใช่ ฉะนั้น ไม่ใช่ทำไมมันมีอย่งนั้นล่ะ? นี้
 มันสำคัญตรงนี้ไง ไม่ใช่แล้วทำไมมันมีล่ะ? มันมีที่เขามาประทับทรง ฝิมากินแล้ว ไอ้โฮ

นี่เพราะผู้ที่เขียนมาเขาคิดว่าฝิกินข้าวอย่างไร? กินแล้วข้าวหายไปไหน? คือว่าเขา มีแต่จิตวิญญาณ เขามาประทับทรง เพื่ออะไร? เพื่อเจตนาของเขาไง เขาหิวกระหาย เขา ได้กินของเขาด้วยความรู้สึกอันนั้น ความรู้สึกอันนั้นนี่วิญญาณอาหาร ความรู้สึกอันนั้น แต่เวลากินเขาไม่มีกระเพาะอาหาร เขาไม่เอาข้าวไปได้ด้วย แล้วข้าวไปไหนล่ะ? ข้าวมัน ก็อยู่ในกระเพาะของมนุษย์ที่โดนเขาประทับทรงไง แล้วเวลาผีออกไปแล้ว แล้วข้าวมัน หายไปไหนล่ะ? เขาได้แต่ความรู้สึกอย่างนี้ไป

กรณีอย่างนี้ เรามองแล้วถ้าเราเป็นชาวพุทธนะ เราเห็นแล้วมันแบบว่า เขาเรียกว่า ธรรมสังเวช เราเห็นแล้วเราสังเวชนะ พอสังเวชความเชื่อก็เป็นอย่างนี้ ถ้าความเชื่อก็เป็น อย่างนี้ นี่เราเป็นชาวพุทธ เรามั่นคงในพุทธศาสนาหลาย แต่ถ้าวันไหนเราเป็นคนที กรรมมันตกต่ำ พอตกต่ำฝิมันประทับทรงเรา เราก็เชื่อพุทธศาสนา ทำไมฝิประทับทรงเรา ละ? แล้วเราจะแก้ของเราอย่างไรล่ะ? ไหนว่าพระพุทธเจ้าสอนว่าแก้ได้ๆ แล้วเราจะแก้ อย่างไร? แก้ได้ แก้ได้ถ้าเขาฝืนสติของเขาขึ้นมา

ถ้าคนเราเวลาจิตมันตกต่ำ นี่เขาเรียกว่าจิตตก ถ้าสิ่งใดที่มันเกิดขึ้นมาได้ อย่าง นี้ อย่างนี้มันเป็นเรื่องเขาเรียกว่าเรื่องสุดวิสัย นี่ถ้าไม่มีเวร มีกรรมต่อกัน สิ่งนั้นจะมาเข้า เราไม่ได้ ถ้าเรามีศีลนะ ถ้าเรามีศีลบริสุทธิ์ศีลนี้ป้องกันได้เลย ที่นี้พวกเรานี้ศีลไม่บริสุทธิ์ ศีลของพวกเรานั้นเป็นศูนย์ไง คือจิตใจก็ว้าเหว่ จิตใจก็เร่ร่อน จิตใจก็ไม่มีความยึดมั่น พอมีสิ่ง ใดมาครอบงำก็เชื่อไปก่อนเลย แต่ถ้าจิตใจเรามีความยึดมั่นของเรา นี่ใครจะมาทับทรงเรา ตัว เราก็คือตัวเรา ใครมันจะใหญ่กว่าเรา ไม่รับรู้ เรามีสติของเรามาไม่ได้หรอก

ถ้าจิตใจคนเข้มแข็งนะสิ่งนี้มาไม่ได้หรอก เพราะ เพราะเขาต้องขอส่วนกุศลจาก เรา ฝิเวลาตายไปแล้วเขาทำคุณงามความดีไม่ได้อีกแล้วละ เขารอให้หมดภพชาติของเขา อย่างสัมภเวสี เวลามันยาวไกล เขาจะรออายุขัยของเขาจนหมด เขาจะเข้าไปเกิดภพชาติ ใหม่ ฉะนั้น สิ่งนั้นเขารอส่วนกุศล รอที่เราแผ่เมตตาให้ทั้งนั้นแหละ เรานี้เป็นเจ้านายฝิ นะ แต่ทำไมเราไปกลัวฝิกินล่ะ? เราเป็นคนทีอุทิศส่วนกุศลความดี ความชั่วให้ฝิได้ แล้ว ฝิต้องการอะไร?

ฉะนั้น

ถาม : ฝิกินข้าวอย่างไร?

ตอบ : ผีเขาสำเร็จตั้งแต่เวลาเขาตายไปแล้ว เวลาเขาตายไปเขาเสวยภพชาติ ชาติที่หยาบ สัมภเวสีนี้ เวลาคนที่ทำบุญกุศลมามากเขาก็มีอาหารของเขา อาหารของเขา พร้อมอยู่กับเขา เป็นวิญญานาหารคือเป็นภาพนิมิตที่เขารู้ เขาเห็นของเขา เขามีความสุขของเขา เขาได้เสวยแค่นั้น แต่คนที่ทำบาปอกุศลไป เวลาเกิดไปแล้วเขาขาดแคลนของเขา เขาก็หิวโหยอย่างนั้นแต่ไม่ตาย จิตวิญญานนี้ไม่มีวันตายนะ ไม่มีวันตายขณะนั้น แต่เวลาตายคือหมดกรรม เวลาจิตวิญญาน เวลาตายหมดกรรมนี้เสวยภพชาติใหม่นั้นล่ะ แต่ขณะที่เขาเสวยภพชาตินั้นเขาไม่มีวันตายหรอก เขาต้องเสวยภพชาติของเขา หิวโหย ขนาดไหนก็หิวไปอย่างนั้นแหละ แต่ไม่ตาย แต่มนุษย์หิวข้าวตายนะ แต่ผีหิวข้าวไม่ตาย หิวข้าวไม่ตายมันถึงมาหาประทับทรง มาเฉลบออกมาอย่างนี้ไง ถ้าเฉลบอย่างนี้มันก็เป็นไป

ฉะนั้น

ถาม : ผีกินข้าวอย่างไร?

ตอบ : ผีกินบุญ กินบาป ผีกินสิ่งที่เขาทำมา บุญกุศล อกุศลเป็นวิญญานาหาร กินข้าวแล้วข้าวหายไปไหน? มนุษย์กินข้าวแล้วก็อยู่ในกระเพาะ แล้วก็ขับถ่ายออกไป แต่ถ้าผีกินข้าว วิญญานาหาร ความรู้สึกของเขามาประทับทรง เขาได้รับรู้ความรู้สึกสิ่งนั้นเท่านั้น สิ่งนี้มันเป็นสิ่งที่ไสยศาสตร์ที่ไม่อยู่ในพุทธศาสตร์ พุทธศาสตร์ไม่ยอมรับสิ่งนี้ แต่ในโลกมันมี ของใน โลกนี้มันมี นั่นมีอย่างนั้นปีบเราก็ต้องมีศีล มีธรรมคุ้มครอง เรา รักษาเรา

ถาม : กินแล้วกระจัดกระจายเหมือนคนหรือเปล่า?

ตอบ : ไม่ เพราะของเขาไม่มี เพราะครูบาอาจารย์ท่านบอกอยู่ นี่เวลาเทวดา อินทร์ พรหมเขาไม่มีตลาดร้านค้านะ เขาไม่มีวัตถุที่ซื้อขายกัน เขาทำคุณงามความดีจบ แล้วเขาก็จบของเขาแบบนั้น ความดีที่เราสร้างกันจนเป็นมนุษย์ เวลาผีเขาทำ เขาจบแล้วก็คือจบ เทวดา อินทร์ พรหมเวลาเขาเสวยภพ เสวยชาติของเขา เขาไม่มีตลาดร้านค้า

ฉะนั้น เวลาพระอินทร์ที่มาใส่บาตรพระกัศสปะ นี้ปกครองเทวดา แต่เทวดาเขา ทำบุญกับพระพุทธเจ้ามา โอ๊ย แสงสว่างเขาสว่างมาก พระอินทร์เป็นผู้ปกครองเขา แต่ทรัพย์สมบัติคือแสง คือบุญกุศลของตัวเองน้อยกว่าเขา ฉะนั้น พระกัศสปะเวลาออกจาก

สมบัติ แล้วพระกัสสปะจะโปรดแต่คนทุกข์ คนยาก นี่พระอินทร์ปลอมมาเป็นนายช่างทอผ้า แล้วมาใส่บาตรพระอินทร์ ทีนี้พอใส่บาตรไปแล้ว พระอินทร์ใส่บาตรแล้วไม่ใช่คนจน ให้ทำงานขนาดใหญ่ อาหารก็ไม่เหมือนคนจนหรือ พระกัสสปะเห็นบับแปลกประหลาด กำหนดจิตดูเห็นว่าเป็นพระอินทร์

“มหาบพิตร มหาบพิตรอย่าชี้โก่งลิ นี่เขาจะมาโปรดคนยาก คนจน คนทุกข์ คนยาก เพราะไม่มีใครเห็นถึงหัวใจของคนทุกข์ คนยาก”

พระอินทร์บอกว่า “กระผมนี้ทุกข์ยากมาก ผมนี่คนจน”

“อ้าว จนได้อย่างไร? เธอเป็นพระอินทร์”

“จนลิเป็นถึงพระอินทร์ แต่เวลาเทวดาที่อยู่ใต้ปกครองเขามีสมบัติมากกว่า”

เพราะเขาทุกข์ เขายาก นี่คนที่มึสติปัญญา เราจะบอกว่าเวลาเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหมแล้วเขาก็เสวยภพ เสวยชาติของเขา ด้วยทิพย์สมบัติของเขา แต่ แต่ถ้าคนเขามีสติปัญญานะ เขาเห็นว่าสิ่งนั้นเป็นทุกข์ เขามาพึ่งเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะเหตุนั้น เหตุที่มาพึ่งเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาเทศน์เรื่องอริยสัจ เทศน์เรื่องมรรคญาณ

มรรคญาณคืออะไร? คือปัญญาของจิต ปัญญาของจิตที่มันเป็นความรู้สึกภายในที่เข้าไปชำระล้างจิต นี่ถ้าเทวดา อินทร์ พรหมมาพึ่งเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ๆ ทำไมเขาสำเร็จไปข้างหน้าได้ล่ะ? นั่นเพราะเขาสร้างคุณงามความดีของเขา

ฉะนั้น เวลาพระอินทร์ไปเกิดแล้ว เวลาหมดอายุขัยของเขา เขาทำอย่างไร? ถ้าคนเขาไม่ทำอะไร เขาไปเสวยภพ เสวยชาติ เวลาหมดอายุขัยของเขา เขาก็เวียนลงมา นี่พวกผี พวกสาธตต่างๆ เวลาเขาหมดเวร หมดกรรมของเขา เขาก็เวียนขึ้นมา มันเวียนขึ้นมา นี่ผลของวิญญูะ วิญญูเป็นไปตามบุญ ตามกรรม ตามบุญ ตามกรรมมันจับใส่กันไป

ฉะนั้น นี่เป็นบุญกุศล นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ สอนอย่างนี้ เพราะผู้ที่จิตใจไม่เข้มแข็ง จิตใจที่ยังไม่มีสัมมาสมาธิ ที่เข้าไปสู่อริยสัจ เข้าไปสู่การ

ชำระล้างในหัวใจ มันก็ต้องเป็นทุกข์ๆ ยากๆ อย่างนั้นแหละ ถ้าจิตใจเราเข้มแข็งขึ้นมา ปัญหาอย่างนี้มันเป็นปัญหาของวิญญู

ฉะนั้น

ถาม : ฝึกกินข้าวอย่างไร? ฝึกกินข้าวแล้วหายไปไหน? กินแล้วกระจัดกระจายไหม?

ตอบ : สิ่งนี้ถ้าพูดถึงในนักธรรมโท นักธรรมตรีเขาอาจจะสอนอยู่ มี ในพระไตรปิฎกมีนะ แล้วถ้าผู้ปฏิบัติไปแล้วยังเข้าใจเรื่องอย่างนี้ปึบนะ เรื่องความวิตกกังวลในใจจะไม่มีเลย ถ้าความวิตกกังวลไม่มีในใจ ทำสมาธิก็ง่าย ปฏิบัติก็ง่าย แต่ถ้าเป็นปุถุชนคนหนามันคิดแต่เรื่องอย่างนี้ เวลาฝึกตัวนี้ ใจวิญญูญาณที่สิงเราอยู่คือจิตใจของเรา ใจฝึกตัวเราเองไม่ดูแล แต่เราไปวิตกกังวลแต่ฝึกข้างนอก ไปฝึกเรื่องจิตวิญญูญาณ แต่ใจฝึกตัวที่มันทุกข์ มันยากไม่ดูแล ใจฝึกกลางหัวอก ถ้าดูแลฝึกตัวนี้ เข้าใจฝึกตัวนี้แล้ว เข้าใจฝึกทุกๆ ตัวเลย เข้าใจฝึกทั้งหมดเลย

นี่พูดถึงว่า “ฝึกกินข้าวอย่างไร?” จบ

ถาม : ข้อ ๑๒๐๕. เรื่อง “รู้ตัวทั่วพร้อม แต่ไม่รู้ตัวทั่วจิต”

(นี่เขาเขียนมา ก็อ่านเฉยๆ แต่ไม่ตอบ)

กราบเท้าหลวงพ่อกะผมเป็นผู้ดูแลสำนักสงฆ์อยู่ทางภาคเหนือแห่งหนึ่ง มีผู้สนใจมาศึกษาธรรมพอสมควร ผู้มาสนทนาส่วนมากจะคิดรู้ตัวทั่วพร้อมมา พร้อมปฏิบัติจนไม่ไปหน้ามาหลัง อาจารย์ที่สอนก็บอกว่าทำถูกต้องแล้ว ไซ้แล้ว แต่ตัวผู้ปฏิบัติเองรู้อยู่แก่ใจว่ามันแก๊กเสสจริงๆ ยังไม่ได้ พอมีสติก็ระงับใจตัวเองได้ แต่ถ้าผลอก็ระงับไม่ได้ ซ้ำจะรุนแรงกว่าเดิมอีก จนมาที่สำนักของผม ผมจึงแนะนำตามวิธีและเทศน์จากเว็บไซต์ของหลวงพ่อกให้ หลายคนหาทางไปต่อได้ แต่ก็มีบางคนแก๊กไม่ตก ก็คงเป็นกรรมของสัตว์ ขอบพระคุณและอนุโมทนาหลวงพ่อกับผู้จัดทำเว็บไซต์ที่มีประโยชน์กว้างขวางแก่ผู้ที่ปฏิบัติครับ (นี่เขาเขียนมา)

ถาม : ข้อ ๑๒๑๐. เรื่อง “ห้ามรับเงินทอง แต่รับเช็ก”

เห็นพระป่าถือวินัย ไม่รับหรือแต่ต้องเงินทอง ธนบัตร แต่ก็มีญาติโยมหลายท่านถวายเป็นเช็ค แล้วพระท่านก็รับโดยตรงกับมือ ไม่ทราบว่าเป็นความถูกต้องตามพระวินัยหรือไม่? หรือเป็นการเลียงบาติ เพราะเช็คก็คือพัฒนาการรูปแบบหนึ่งของเงินตรา และพระอีกหลายรูปก็มีบัตรเครดิตและบัตรเอทีเอ็ม พอเวลาจะใช้ก็วานใช้ญาติโยมให้ไปกดให้ นี่ก็เข้าข่ายถูกต้องตามพระวินัยหรือไม่ครับ

ตอบ : สิ่งที่คุณถามนี่นะ ผู้ที่ไปเห็นใช่ไหม? คุณในปัจจุบันนี้เวลาพระฝ่ายที่เรา รับเงิน รับทองตามประสาททางโลกก็มี อย่างเช่นพระปฏิบัติเราไม่รับเงินและรับทอง ไม่รับเงิน รับทองเพราะอะไร? เพราะความที่ว่าถ้าเราบวชมาแล้วใช่ไหม? เราบวชมาแล้วถือธรรมวินัยตามพระไตรปิฎก คำว่าตามพระไตรปิฎกนี้พูดกันไป

นี่ตามพระไตรปิฎก เวลาเราสวดปาติโมกข์ เห็นไหม โย ปน ภิกขุ ชาตुरुปรชตํ อุกคณฺหะยฺย วา อุกคณฺหาเปยฺย วา ชาตुरुปรชตํ นี่คือว่าเงินและทอง ภิกขุไม่ให้รับเงินและทองเป็นอาบัตินิสัสกคิยปาจิตตีย์ นี้อยู่ในปาติโมกข์ ถ้าอยู่ในปาติโมกข์ พระเราที่ปฏิบัติแล้ว ถ้ามันรู้อยู่แก่ใจ ไปทำมันก็มีความละอายใจ ถ้ามีความละอายใจ พระป่าที่เราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าศีลมันไม่ปกติ เรารู้ว่าเราทำผิดอยู่มันก็เหมือนเราหลอกตัวเอง

ฉะนั้น เวลาพระป่าที่ว่าไม่รับเงินและรับทอง นี่ไม่รับธนบัตร แต่ญาติโยมเขาถวายเช็ค คำว่าถวายเช็คของเขา คำว่าถวายเช็คนะ อย่างที่เราได้รับอยู่เนี่ยใบปวารณา ใบปวารณา มันเป็นการที่ว่าข้าพเจ้าขอถวายสิ่งที่เป็นปัจจัย ๔ แก่สมณสาธูป นี่ถวายปัจจัย ๔ ใจ แล้วถ้าเงินนี้ปัจจัย ตัวเงิน ตัวทองที่ไม่ให้รับนี้ ไว้กับการกสงฆ์ หรือไว้กับญาติโยมที่อุปัฏฐาก ถ้าท่านต้องการสิ่งใดในความเหมาะสมของสมณสาธูป ให้เรียกร้องเอาจากผู้ที่เก็บเงินนี้ไว้ให้กับท่าน

นี่ในใบปวารณา มันเป็นสิทธิขาดให้รู้กันใจ แต่ถ้าเอาเงินมาถวายมันก็ต่างคนต่างรู้อยู่ว่ามันผิดปาติโมกข์เลย ถ้าผิดปาติโมกข์ไปแล้วพระเราถึงไม่รับเงินรับทอง แล้วเขาถวายเช็คล่ะ? แหม ไม่รับเงิน รับทอง ถวายเช็คถือเช็คเลย อย่างนี้มันเลียงบาติหรือเปล่าล่ะ? คำว่าเลียงบาตินะ เริ่มต้นพระพุทธเจ้าทำอย่างนั้น พระพุทธเจ้าบอกว่าเงินทองนี่เป็นอสรพิษ ท่านบอกเงินทองเป็นอสรพิษ เพราะมันกัดในหัวใจของนักปฏิบัติ มันกัดหัวใจของผู้ที่ปฏิบัติ เพราะเงินทองมันเป็นสิ่งที่เข้าชวนใจ

ถ้ามันเขี้ยวหน้าใจ ผู้ที่ปฏิบัติขึ้นมา สิ่งที่เขาใจแล้วเราจะปฏิบัติ เราอุทิศส่ำหัจจะ มาชำระล้างกิเลสอยู่แล้ว แล้วเอาสิ่งนี้มากัดหัวใจอีกหรือ? ถ้าเราไม่กัดหัวใจ นี่พระเกิด มาเห็นใหม่ พระมาจากไหน? ก็พระมาจากคน แล้วถ้าคนต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย พระก็ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยไหม? ถ้าพระมีปัจจัยเครื่องอาศัย เครื่องอาศัยนี้สมณสารูปไปในสมณสารูป สมณะควรทำอย่างไร? ที่นี้สมณะควรทำอย่างไรไม่ให้จับเงินทอง ไม่ให้จับๆ แล้วไม่จับแล้วเขาถวายเช็ครับทำไม? อ้าว ถวายเช็ครับแล้วรับทำไม? เขาถวายเช็คร

นี่บอกว่าเช็ครับก็เป็นพัฒนาการอันหนึ่งของเงินตรา นี่พัฒนาการเงินตรานะ นี่กรณีอย่างนี้ที่เราคิดอย่างนี้มันคิดได้ นี่คิดแบบโลกๆ ไร กรณีนี้ยกตัวอย่าง ยกตัวอย่างนะ พระเทวทัตไปขอของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกว่าต่อไปนี่ไม่ให้พระรับกิจนิมนต์ ต้องบิณฑบาตตลอด ให้พระฉันธุดงค์ ให้พระอยู่ป่า ให้พระไม่ฉันเนื้อสัตว์

ของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่อนุญาตเลย เออ ไม่อนุญาต เห็นใหม่ ก็เหมือนคำถามนี้ ถ้าพระไม่รับเช็ครับ ห้ามรับเช็ครับ ห้ามรับเงิน รับทอง ห้ามทำใดๆ เลย พระห้ามทำอะไรเลย พระก็เป็นพระอิฐ พระปูนเลย ห้ามกิน ห้ามอยู่ ให้สตัฟฟ์ไว้เลย จับพระมาสตัฟฟ์ไว้ พระมีชีวิต ถ้าพระมีชีวิต พระก็ต้องดำรงชีวิตของพระไป แต่ในสมณสารูปที่มีความละเอียด

ฉะนั้น เวลาเทวทัตไปขอ อย่างนี้ คิดอย่างนี้ เพราะเทวทัตเป็นปุถุชน พระเทวทัตเป็นปุถุชนก็คิดว่าสิ่งใดที่มันเคร่งครัด สิ่งใดที่เป็นคุณงามความดี สิ่งนั้นเป็นความดีของโลกที่โลกเห็นได้ ไปขอของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่อนุญาตเลย ถ้าใครจะรับกิจนิมนต์ก็ได้ ใครไม่รับกิจนิมนต์ จะถือธุดงค์ตลอดชีวิตก็ได้ แล้วแต่ความสมัครใจ คือเจตนา คือจิตใจที่เข้มแข็ง จิตใจที่ทำได้ เราสาธุ

นี่พระให้อยู่โคนไม้ตลอดไป ของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเราอนุญาตให้อยู่โคนไม้ได้ ๘ เดือน หน้าฝนไม่อนุญาตให้อยู่โคนไม้ หน้าฝนให้อยู่ที่มุง ที่บัง ไม่ให้ฉันเนื้อสัตว์ ไม่ให้ฉันเนื้อสัตว์ ถ้าใครไม่อยากฉันเนื้อสัตว์ เพราะเนื้อสัตว์มันรังเกียจ คนนั้นไม่ฉันก็ได้ แต่ถ้าใครจะฉันเนื้อสัตว์เราก็อนุญาต เพราะถ้าฉันเนื้อสัตว์ ต้องเป็นเนื้อสัตว์ที่บริสุทธิ์ แน่ๆ เนื้อสัตว์ที่บริสุทธิ์หมายความว่าเนื้อสัตว์ที่หนึ่งไม่ได้ยิน ไม่ได้ฟังว่าเขาทำเพื่อเรา เขามาเพื่อเรา เขาจงใจทำให้เรา

ถ้าเขาไม่ฆ่าเพื่อเรา เขาไม่จงใจทำเพื่อเรา นี่เขาไม่ได้ฆ่าเพื่อพระ ถ้าไม่ได้ฆ่าเพื่อพระ เวลาเนื้อสัตว์ที่บริสุทธิ์คือเราไม่ได้ยิน ไม่ได้ฟัง ไม่รู้ ไม่เห็นว่าสิ่งนี้มันเกิดขึ้นมาเพราะเรา เพราะมันเป็นเรื่องของการตลาด ตลาดมันมีของมันอยู่แล้ว แล้วเขาซื้อสิ่งนี้จากตลาดมาถวายพระ อย่างนี้ถือว่าเนื้อบริสุทธิ์ ถ้าเนื้อบริสุทธิ์นี้มันได้ พระพุทธเจ้าอนุญาตให้ฉัน เพราะอยู่ในพระไตรปิฎก สัตว์เวลามันเห็นคน เห็นคนมีกฎหมายคุ้มครองมัน สัตว์มีกฎหมายคุ้มครองมันนะ เวลาสัตว์มันโดนทำร้าย มันโดนทำร้ายมันทุกข์ มันยากมากเลย

เวลามันจะตายลงนะ มันตายแล้ว นี่สิๆ จิตวิญญาณมันเข้ามาในนิมิตของครูบาอาจารย์ ของพระสมัยพุทธกาล บอกว่าข้าพเจ้าเกิดเป็นสัตว์ทุกข์ยากมาก เกิดเป็นมนุษย์มีแต่ความสุข นี่มีสิทธิเสรีภาพ มีกฎหมายคุ้มครอง ข้าพเจ้าเกิดเป็นสัตว์ อยากทำบุญเหมือนมนุษย์ก็ทำไม่ได้ บัดนี้ข้าพเจ้าได้ตายลงแล้ว เนื้อของข้าพเจ้าปรุงนี้เขาทำอาหารจะมาถวายสมณะ ขอให้สมณะฉันให้หน่อยหนึ่ง ขอให้ครูบาอาจารย์ของพระฉันให้หน่อยหนึ่ง เพราะเนื้อนี้เป็นสมบัติส่วนตัว ขอให้ฉันเนื้อนี้ เพื่อให้ได้บุญไปเกิดเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา อินทร์ พรหม ให้มีโอกาสได้ทำบุญบ้าง

กรณีอย่างนี้อยู่ในธรรมบท อยู่ในพระไตรปิฎกเยอะแยะไปหมดเลย คำว่าเยอะแยะไปหมดเลย เห็นไหม นี่เนื้อ ๓ ส่วนเนื้อบริสุทธิ์ ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าปฏิเสธไม่รับเงิน แน่นอนไม่รับเงิน แต่ในพระไตรปิฎกมีหลายบท หลายบาทมากที่มีคนไปขอ บอกว่าบางคนเกิดมาแล้วเป็นผู้ร่ำรวยมากดีก่อน มาบวชเป็นพระแล้วจะทุกข์ จะยาก จะขออำนวยความสะดวก พระพุทธเจ้าไม่อนุญาตเลย ไม่อนุญาต

“เราตถาคตไม่อนุญาตให้รับเงินและรับทอง แต่เราตถาคตให้ยินดีสิ่งที่เกิดขึ้นจากเงินและจากทอง”

จากเงินและจากทอง ในสมัยพุทธกาลเขาเอาเงินไปฝากไว้กับพวกคนอยู่วัด เขาเรียกการกสงฆ์ อยู่วัดแล้ว นี่ถ้าใครอยู่วัด ในสมัยปัจจุบันก็เป็นพวกอยู่วัด สิ่งใดเขาก็ทำ ให้ คำว่าหาให้ เวลาต้องการสิ่งใดให้ไปเรียกร้องเอาสิ่งนั้น ถ้าเรียกร้องเอาสิ่งนั้นมันอาศัยสิ่งนั้น ให้ยินดีสิ่งที่เกิดขึ้นจากเงินและทอง ถ้าไม่ยินดีในสิ่งที่เกิดขึ้นจากเงินและทองนะ เราจะอยู่ เราจะใช้ไม่ได้ มันรังเกียจใจ

ถ้าเราไม่ยินดีในสิ่งที่เกิดขึ้นจากเงินและทอง ศาลา โรงธรรม กุฏิ วิหารเราก็ต้องร้างเกียจไปด้วย เพราะมันมาจากสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ มันมาจากสิ่งที่ผิดใช่ไหม? ถ้าเงินทองมันผิด ผิดมาตั้งแต่ต้นใช่ไหม? มันสร้างสิ่งใดขึ้นมา เราจะมาใช้ไหม? เริ่มต้นมาจากที่ผิดมันก็ผิดไปตลอดสายใช่ไหม? แต่เริ่มต้นที่มันถูกมันก็ถูกมาตลอดสายใช่ไหม? ถ้าเราถูกตลอดสาย นี่เขาว่าเข็कเป็นรูปแบบหนึ่งของเงินตรา ก็รูปแบบหนึ่งของเงินตรา แต่มันเป็นเงินตราหรือเปล่าละ? อ้าว มันก็ไม่ใช่

ฉะนั้น ถ้าพูดไปนี่มันมีพระที่แบบว่าฝ่ายที่เขาหิบบเงินและทองเขาก็มี ไม่หิบบเงินทองก็มี ฉะนั้น พูดไปนี่มันกระเทือนเหมือนกันนะ ฉะนั้น สิ่งที่เขาถามมา เขาถามมานี่เราจะตอบ แล้วต่อไปอย่างนี้มาเราก็จะไม่ตอบ

ฉะนั้น บอกว่า

ถาม : อย่างนี้เลี้ยงบาลีหรือไม่?

ตอบ : การเลี้ยงบาลี มันเลี้ยงบาลี เห็นไหม อย่างเช่นศีลๆ เขาบอกทำอะไรก็ศีลขาดๆ ศีลขาด ศีลต่าง ศีลพร้อย ศีลทะลุ ถ้าศีลมันไม่ขาด ไม่ครบองค์ประกอบศีลมันไม่ขาด แต่มันต่างพร้อย มันเศร้าหมอง สิ่งใดที่เศร้าหมองมันเศร้าหมองที่ไหนละ? มันเศร้าหมองจากเจตนาที่เราทำไม่บริสุทธิ์ ถ้าเจตนาที่เราบริสุทธิ์ เจตนาที่บริสุทธิ์ศีลมันจะเศร้าหมองไหม? นี่สิ่งที่มันไม่เศร้าหมอง ไม่ต่างพร้อย แล้วเลี้ยงบาลีๆ นี่ไงนี่คิดแบบโลก ใจ วินัย เห็นไหม

“เธอจงมีธรรมและวินัยเป็นที่พึ่งเกิด”

เมื่อก่อนนะมีธรรมและวินัย เวลาธรรมมันเหนือวินัยมาก เพราะอะไร? เพราะเวลาถ้าถือกฎหมายตายตัว บางอย่างกฎหมายบังคับใช้ไม่ได้ คำว่ากฎหมายบังคับใช้ไม่ได้นะ นี่สิ่งที่ว่า กรณีอย่างนี้กรณีแบบที่ว่าแม่ลูกอ่อนเขาทุกข์ทรมานใจมาก แล้วเขาก็ไปหิบบนมหนึ่งกระป๋องเพื่อจะเลี้ยงลูก เขาไม่มีเจตนาอยากจะทำอะไร แต่เพราะลูกของเขาต้องใช้ เห็นไหม กฎหมายจะตัดสินอย่างไร? กฎหมายก็ต้องตัดสิน ๖ เดือน แต่พูดถึงศีลธรรมเราน่าสงสารไหม? นี่พูดถึงการบังคับใช้กฎหมาย

ฉะนั้น เขาบอกว่า

ถาม : นี่เลี้ยงบาลีหรือเปล่า?

ตอบ : ถ้าคิดนี่ที่ว่าเลี้ยงบาลี เห็นไหม ไปรับเช็คๆ นี่มันก็พูด ประสาธนะถ้าเขาว่าพูดเสียดสีก็ได้ ถ้าไม่พูดเสียดสีนะ แบบว่าทางโลกเขา แต่อย่างเช่นเรา อย่างพระทั่วไป ถ้าเป็นพระทั่วไปไม่มีใครเขามาดูแลหรอก แต่ถ้าพระที่มีศรัทธาภาพ อย่างเช่นเราจะพูดเลยว่าเหมือนกับที่เขาพูดๆ อยู่ที่นี่เราคิดว่าเขาจะพูดเปรียบเทียบเหมือนหลวงตา

ตอนหลวงตาท่านออกมาโครงการช่วยชาติ ใครถวายเช็คท่านรับเป็นตั้งๆ เลย แต่เป็นตั้งๆ ท่านรับไว้เพื่อเป็นสาธารณะ ท่านไว้รับเพื่อสาธารณะ ที่นี้เขาบอกว่าเพื่อสาธารณะก็ผิด ใครทำผิดก็คือผิดทั้งนั้นแหละ มีคนคอยบอกว่าผิดๆ อ้าว ถ้าเขาเจตนาว่าผิดก็เรื่องของเขา แต่เจตนาของเราเราว่าไม่ผิด เราว่าไม่ผิด เพราะ เพราะนี่มันก็เหมือนกับใบปวารณา มันก็เป็นเหมือนเศษกระดาษ เวลาท่านพูดถึงเงิน เงินก็เป็นเศษกระดาษ นี่มันเป็นพัฒนาการรูปแบบหนึ่งของเงินตรา ก็พัฒนาการรูปแบบหนึ่งของเงินตรา

ฉะนั้น คำว่าเลี้ยงบาลีนะ ถ้าเรารู้ว่าสิ่งนี้เป็นพิษ เป็นภัย ถ้าเรารู้ว่าสิ่งนี้เป็นภัยนะ แล้วเรายังฝืนทำอยู่ พิษภัยนั้นต้องให้โทษกับเรา เหมือนเชื้อโรค ถ้าเชื้อโรคสิ่งใดก็ได้แล้วแต่ ถ้าเรารู้ว่าเป็นเชื้อโรค แต่เราเอาเข้ามาร่างกายเรา เราต้องเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นธรรมดา แต่เวลาคนของเรา อย่างพวกเรา เราปฏิบัติแล้วเราต้องการความเข้มแข็ง เราต้องการความสะอาดบริสุทธิ์ ถ้าเราต้องการความสะอาดบริสุทธิ์ สิ่งที่มีมันเป็นพิษเป็นภัย เราจะเอาเข้ามาร่างกายเราไหม? นี่ถ้าเลี้ยงบาลี เลี้ยงบาลียิ่งปฏิบัติไปมันก็ล้มเหลวสิ

ฉะนั้น กรณีอย่างนี้ สมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในพระไตรปิฎกมีเยอะหลายบทที่ว่ามีพวกคบคิดไปขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้บ้างไม่ให้บ้างมันมีเรื่องอย่างนี้มาเยอะมาก นี่พูดไปก็ต่างคนต่างอ้างพระไตรปิฎก เราถึงจะไม่พูดเรื่องอย่างนี้ ไม่พูดอ้างอิงว่ามันถูกต้องหรือไม่ถูกต้องอย่างไร

แต่นี้เพียงแต่ว่าในเมื่อมันมีสองฝ่าย ฝ่ายที่รับเงิน รับทองก็มี ในเมื่อต้องการใช้ก็หยิบเลย ต้องการก็เอาเลย เต็มๆ เลย แต่พวกพระป่าเถื่อนวินัย ไม่แตะต้องเงินและทอง แต่มีญาติโยมถวายเช็ค รับเต็มๆ มือเหมือนกัน มันก็เป็นบุคคลที่สาม มันมีบุคคลที่สาม เห็นไหม อย่างเช่นเขาบอกว่า

ถาม : พระบางองค์มีบัตรเครดิต มีบัตรเอทีเอ็ม เวลาจะใช้ก็ไหว้วานญาติโยมให้ไปกดให้

ตอบ : มีบุคคลที่สาม เห็นไหม บุคคลที่สามที่รับรู้ เอ็งทำสิ่งใดก็มีบุคคลที่สามเข้ามา ทำให้การกระทำของกิเลสในใจที่ว่านี้ จะทำโดยเต็มไม้เต็มมือมันทำไม่ได้หรือ นี่ถ้าทำไม่ได้ขึ้นมา มีบุคคลที่สามมันก็ช่วยยับยั้งไม่ให้คนทำอะไรแบบว่าโดยลับหูลับตา แต่มีบุคคลที่สามมันไม่ลับหูลับตา ขนาดที่ว่าในพระไตรปิฎกนะ พระนี้ห้ามซื้อของเลยนะ พระจะซื้อของตัวเองไม่ได้ พระจะซื้อขายแลกเปลี่ยนไม่ได้ พระจะต่อรองราคาไม่ได้ ในพระไตรปิฎก มีนะในพระไตรปิฎกไปอ่านสิ พระห้ามซื้อของ เพราะการต่อรองราคามันมีได้ มีเสีย

ฉะนั้น ถ้าพระป่า พระอะไรเขาถึงว่ามีผู้ทำการแทน มีผู้ทำการแทน เราถึงไม่ยุ่งเรื่องอย่างนี้เลยเหมือนกัน เวลาต้องการสิ่งใดเราให้คนอื่นจัดการหมด เพียงแต่เรากำหนดคนโยบายไป ควรทำอย่างนี้ๆ บริหารจัดการอย่างนี้ แต่ผู้ที่รับผิดชอบไปจะต้องไป เพราะเรื่องที่จะไปตกลงราคากับใครเราไม่พูดเลยนะ เราไม่เคยจะไปพูดเลย แต่เรารู้ เรากำหนดที่ว่าควรจะทำอย่างไร ควรจะทำอย่างไร แต่เรื่องไปติดต่อ ไม่เอา

เพราะมันรู้ถือว่า พระพุทธเจ้าพูดไว้ว่าถ้ามันไม่เป็นไปมันก็เศร้าหมองแหละ มันก็เศร้าหมอง แต่ในเมื่อเป็นผู้นำ เป็นผู้นำ เป็นผู้กำหนดคนโยบายก็ต้องกำหนดว่าเป็นอย่างนั้นๆ แต่ผู้ที่เขาไปจัดการกันนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง กรณีหนึ่งที่เขาจะไปจัดการกัน นี่กรณีนี้เราเป็นพระ โลก อยู่กับโลก โดยไม่ติดโลก ถ้าอยู่กับโลกเป็นโลก โลกก็เป็นใหญ่กว่าสิ

ฉะนั้น ว่า

ถาม : พระห้ามรับเงิน รับทอง แต่รับเช็ค รับเช็คเพราะเขาถือว่าเช็คนี้เป็นพัฒนาการของเงินตราอย่างหนึ่ง

ตอบ : จะพูดอย่างไรมันก็ถูกทุกแง่มุมแหละ แต่มุมของใคร มุมมองของใคร ฉะนั้น เราจะพูดสรุปว่า พระป่าของเรา พระป่าในสังคมของเราเกิดมาจากหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เห็นไหม หลวงปู่มั่นท่านก็ประพฤติปฏิบัติมา แล้วครูบาอาจารย์ของเราปฏิบัติตามหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นมา ในธรรมวินัย ในพระไตรปิฎกเรื่องหนึ่ง นี่เป็นทฤษฎี แต่ในภาคปฏิบัติของเราครูบาอาจารย์ท่านมา

กรณีอย่างนี้กรณีหลวงตาที่ท่านบอกว่าอยู่ที่หนองผือ แล้วมีพระที่เขาฝากให้โยมออกไปซื้อของที่ตลาด แล้วเขารวบรวมเงินกันซื้อบุหรี่ปุ๋มที่มากถวายหลวงปู่มัน หลวงปู่มันบอกว่าไม่รับ เพราะเป็นของหลายเจ้าของ คือว่าหลายเจ้าของรวมกัน พอหลายเจ้าของรวมกันมาถวายท่าน ไอ้คนที่ไม่ได้ถวายมันมี ท่านบอกว่าสิทธิของผู้ที่ไม่ได้ถวายมันมี

ท่านบอกว่า “ของหลายเจ้าของรับไม่ได้ ไม่รับ” พอไม่รับพระก็งง ไม่ใช่ๆ ผมเต็มใจถวายหลวงปู่มัน เต็มใจถวายหลวงปู่มัน หลวงปู่มันบอก “ไม่รับ มันของหลายเจ้าของ ไม่รับ”

พระองค์นั้นก็ไปสืบลาย เงินนี้ไปสืบลึงคนที่ฝากไว้ว่าไป บอกอุ๊สู มีคนฝากไปหลายองค์ พอหลายองค์ขึ้นมา ซื้อของแล้วเงินมันเหลือเศษ ผมก็เลยรวมๆ กันซื้อบุหรี่ปุ๋มมาถวายไง มันเป็นของหลายเจ้าของจริงๆ พระองค์นั้นก็มาตระเวนหาพระทั้งหมดว่านี่เงินของท่านได้รวบรวมมาซื้อบุหรี่ปุ๋มถวายหลวงปู่มัน นี่พวกท่านเห็นอย่างไร? อุ๊สู ถวายทุกคนๆ เพราะเคารพอยู่แล้ว ก็กลับไปหาหลวงปู่มันบอกว่า

“ทุกคนได้คุยกันแล้ว ทุกคนเต็มใจถวายหลวงปู่มัน” หลวงปู่มันท่านก็รับของท่านไว้ แล้วท่านก็ใช้จนหมด

นี่ไงสิ่งนี้ถ้ามันสะอาดบริสุทธิ์ หลวงปู่มันท่านมีอนาคตสัญญาของท่านเหมือนกัน ท่านพิจารณาของท่าน แล้วท่านเป็นผู้ที่เป็นตัวอย่าง เป็นแบบอย่างมา มันก็มาจากหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มันมีครูบาอาจารย์ เช่นหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มัน หลวงปู่ดื้อ หลวงปู่ชอบ หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว นี่พวกนี้พระอรหันต์ทั้งนั้นเลย ถ้าพระอรหันต์สิ่งที่พระอรหันต์เขาทำมา เขาทำมาด้วยการรับใบปวารณาด้วยปัจจัย ๔ แล้วทำด้วยความถูกต้อง ด้วยความชอบธรรมของท่าน ท่านเป็นพระอรหันต์หมดเลย แล้วรู้ได้อย่างไรว่าเป็นพระอรหันต์ล่ะ?

อ้าว ในสังคมของเราท่านได้คุยธรรมะกัน แล้วในสังคมของเราคุยธรรมะกัน แล้วเวลาต่างองค์กรต่างที่ดับขันธไปเป็นพระธาตุ ในสังคมแล้วคุยธรรมะกัน ธรรมะที่คุยกันมันชัดเจน เห็นไหม นักวิชาการในวิชาการเดียวกัน เวลาเขาสัมมนากันเขาจะรู้ว่าใครมีกิน

และไม่มีกิน พระเวลาปฏิบัติขึ้นมา เวลาคุยกันเขาจะรู้ว่าใครมีกินและไม่มีกิน ใครมีจริงหรือไม่มีจริง แล้วมันเสร็จสิ้นกระบวนการ มันสำเร็จหมดแล้ว

ฉะนั้น สิ่งที่ทำมานี้ ที่ว่ารับเช็คเลี้ยงบาลีหรือไม่เลี้ยงบาลี นี้อยู่ที่ความเห็นของคน ถ้าคนเห็นดี เห็นงามมันก็ต้อง เราเข้าใจว่าถูกต้อง แล้วทางโลกส่วนทางโลก ทางโลก คิดอย่างไร คิดแบบโลกๆ ถ้าคิดแบบธรรมเรามีครู มีอาจารย์ เราปฏิบัติตามครูบาอาจารย์ มา แล้วครูบาอาจารย์ท่านก็ว่าปฏิบัติตามพระไตรปิฎกมา เราปฏิบัติตามมาเพื่อมรรค เพื่อผล ไม่ใช่เพื่อเอาเงินและทองมาเถียงกัน ไม่ใช่ว่าหีบเช็คหรือไม่หีบเช็คใครจะดีกว่า ใครไม่ใช่หรือ คนหีบเช็คดีเป็นพระอรหันต์เยอะแยะไป คนหีบเช็คเลว เลว เลว ก็มีเหมือนกัน เอวัง